

Pravda a „subjekt“

Pravda (s velkým „P“) je ryzí nepředmětnost, která přichází v podobě nepředmětných „výzev“ z budoucnosti ke ‚konkrétním‘ (tedy adresně k určitým jednotlivým a ergo jedinečným) „subjektům“, jež představují výhradní „brány“, jimiž přicházející (adventivní) čas vstupuje do tzv. „reálného světa“. Subjekty je třeba chápat velmi široce. protože celý „reálný svět“ je výsledkem jejich aktivit. Jinak řečeno: svět není žádnou množinou ani souborem všech subjektů všech úrovní, nýbrž stojí především na vzájemných reakcích subjektů, tedy vposledu na subjektních akcích (tj. akcích nesčíslných subjektů, přičemž samy subjekty jsou z velké části výsledkem svých vlastních aktivit). Každý subjekt sám je dost komplikovanou strukturou, neboť představuje srostlici (concretum, konkrescentní jsoucno) vnitřní a vnější stránky, a je tak vlastně jediným místem, jímž nepředmětné „výzvy“ mohou přecházet ve své více nebo méně odpovídající „realizace“ – jinak než prostřednictvím subjektů a jejich aktivit to není možné. Za určitých (vlastně mimořádných) okolností jsou některé subjekty schopny nejen vyprodukovat (kromě sebe) nějaké relativně trvalé relikty svého vlastního „dění“ (kteréžto dění můžeme chápat jako ex-sistenci, jakési vyčnívání subjektu ze sebe a otvírání se přicházející budoucnosti, tj. ‚vlastní‘ budoucnosti), ale stát se jakýmsi nesčíslněkrát se k sobě vracejícím kruhem subudálostí, který pak navenek vyvolává dojem trvalého objektu (předmětu, jenž může být aktivitami dalších subjektů – i vyšší úrovně – zapojován do výstavby procesů a dějství mnohem komplikovanější, „vyšší“ povahy. Relikty (a vedlejší produkty) událostného dění vyšších úrovní jsou něčím jako „mrtvými těly“, totiž pozůstatky subjektů, jejich ‚doby bytí‘ (doba života) skončila. To platí pro úrovně nejnižší i nejvyšší, a z těch vyšších pro biologické (fyziologické) i pro společenské, myšlenkové, duchovní atd. (což jsou ovšem události poněkud jiné povahy, a to je třeba prozkoumat). Pravda tedy vstupuje do „reálného světa“ jen skrze subjekty, a to v závislosti na jejich schopnosti reagovat na adventivní (nepředmětné) výzvy. Jakožto Pravda však se může ‚prosazovat‘ jen na úrovni subjektů, které se dokázaly stát „obyvateli“ světa jazyků, řeči, LOGU.

(Písek, 040125-1.)